

JÁSZ ATTILA

A kép ötödik sarka

Baktay londoni előadására készül Amritáról,
repróinak hátoldalára jegyzetelgetve

Megfestetted azt a fiatalembert újra, nevezzük csak így, almákkal a kezében korábban. Mennyivel nehezebb almák nélkül ábrázolni, pedig annyira nem illettek a kezébe, de a képre se.

Az almákról szólt volna, ha elképesztően szomorú tekintete nem uralja amúgy az egész képet, mégis mennyivel merevebb és mesterkéltőbb lett azonnal a póz, amit felvett.

Hiába kérted, hogy próbáljon lazítani, ő csak keresztbefont karral, talán valamiért duzzogva, megsértődve félprofilból néz csak rád, a nézőre.

Feltűrt ingujja is tanácstalanságot sugall, te tudod pontosan, miért, hiába gondolja mindenki azt, hogy a csálén álló gallér jelzi, előtte mi történt, mintha csak sebtében kapta volna fel magára az inget, nem.

Arca is túlságosan kisimult, nyugodt, de éppen a lemondás miatt, szeme szomorú villanása árul el mindent.

Szerelmet vallott neked, de megmondtad, hogy mást szeretsz, esélye sincs, így inkább az aprócska flört lehetőségéről is lemondott, talán majd egyszer megbánja.

Ezt a képet akár Cézanne is festhette volna, technikailag természetesen, bár ahhoz meg túl konkrét a megvalósítás, túl naturális, elnagyoltabb kellett volna, hogy legyen kicsit.

Egy éppen hogy csak megvillanó női bimbót sosem tudott volna ilyen lehetőfinoman jelezni csak, ahogy szinte rezeg a vágytól, hogy érintsék már meg végre,

hiába a vaskosság érzete, nem számít. A fenékvárat érzéki ábrázolása is azt jelenti, hogy ilyet csak nő tud nőről, önmagáról festeni.

Ezt a hátat, ahogy a fény ráesik, simogatja, leginkább csókolni kellene, de azon nyomban!

Egy nyári asztal megkopott, de mégis vakító fehérsége ilyen, amikor angyal száll el a kert felett, ő láthatja így, talán, ilyen furcsán, vagy ha valahonnan fentről, egy égi teraszról látsz rá.

Az asztal csálé lábait te festetted ilyenre, nem azért, mert nem tudtad volna hibátlanra, valahogy ez passzolt legjobban belső kertképeidhez.

És a három alma, szintén a kert szikárságát jelzi, a kék bádogkancsó a formája miatt kellett a képre, a csendéletszerűség miatt.

A kép háttérébe húzódó csupasz, vékonyka fa szintén nem a nyári kert félénk hírnöke.

A templomszerű házfal szintén díszlet csak, direkt állítottad elé az asztalt, a magányos szék funkciótlanágából ez biztosan kiderül.

Ebbe a kertbe nem ül ki senki megpihenni, lenni vagy létezni, itt nem történik semmi, csupán a pillanat, ahogy a kép születik.

Nem vagy angyal, de nem vagy ördög sem, hiába nézel ki úgy a magadról festett vászonból, mintha az egész világon uralkodni akarnál nőként.

Rúztól vörös érzéki száj, hófehér, mélyen dekoltált blúzon a jobb mell fölött a vörös rózsza sem elég, nyaklánc, kendő, mind vörös, nem is beszélve a háttérről.

Igen, nem vagy ördög, de nem vagy még angyal, csak egy félénk, önmagára féltékeny lány, akit a világ folyton megcsal.

Milyen vidám sírköveket is festesz, hisz semmi szomorúság nincsen bennük, de miért ne lehetne egy temető boldog, türelmesen várva a feltámadást.

Indiában nincsenek temetők, kálváriák, csupán szélnek eresztik a lélekport, ha úgy adódik. Nem kell hát szomorkodniuk és jelet hagyniuk, hogy emlékezzenek egymásra, azok, akik fontosak voltak az életben.

Színesre festetted hát a sírköveket, a fejfákat, a fák meg úgyis komorak és csupaszak maradtak. Ennek ellenére nem tájkép, honvágy inkább, másvalahova.

Egy nap, tudod, hiába menekülsz tovább, éppen felszállnál a vonatra,
de lehet, hogy még odáig sem jutsz, utolér. Nem némán surrogva,
ahogy zen szerzetes nyílvezzője halad a céltábla közepe felé,
és nem is az aktuális apokalipszis lovasaiként,

nehéz és sűrű trappban, szerelemtől csatakos ágyban, vagy kővé
gyűrődött párnák között, nem, nem, nem és nem.

A kvartett lassan lépdél a harmatos fűben, ezek már a ráhangolódás percei,
ezt onnan tudod majd meg, ha egyáltalán, hogy a csellista szandáljából
kilógó csupasz nagylábujja hosszú ideig nedves marad.

Leülnek a dunaharaszti resti műanyag székeire, csapolt sört rendelnek
a délelőtti próba ellenére, és játszani kezdenek,
lassú, nyugodt tempóban.

És ahogy mindig is ilyenkor, de csakis zene által hűlő helyedhez szögezve
lemaradsz a vonatról. És mivel nemcsak bölcs apád és önző anyád
gyereke vagy, hanem testvére is minden égből lehullott
és fel-feldobott kőnek,

a kissé hosszúra nyúlt zárótétel vége felé, a beálló rövid csönd előtt,
a fájdalmas hegedűszóló után fekszel csak ott egy lenge száriban
és
megh.

Négy fekete bivaly vár a kép előterében, vakító világossárga fal izzik
a magasban, földszín barna fogja keretbe az állatokat,
az egyik visszanéz, fején madár.

Talán jelezni akar valami fontosat, talán, hogy eddig jutottál
az egyszerűsödéssel és a szimbólumok konkretizálásával.
Talán,

hogy itt elakadtál a festéssel, és nem tudsz tovább dolgozni a képen,
kinéz és búcsúzik a madár, tőled, a világtól, a festéstől, csak még
semmit sem tudsz erről.

Innen kéne kezdeni, de nem megy már, sajnos, valami üresség
bénítja ecsetet szorongató ujjaidat.

A legtöbb ember egész életében a semmiben lebeg, tudod, mi a dolgod,
meg is tetted. A növényzet nemcsak bánatszöld színfolt a képen,
maga a jövő, sötét ablak mellett egy kis fácska,
majd megnő. Talán.